

 HARLEQUIN™

HISTORICKÁ
ROMANCE

JULIA
JUSTISOVÁ

Lekce flirtování

JULIA JUSTISOVÁ

LEKCE FLIRTOVÁNÍ

PŘEKLAD

EMA VOJTĚCHOVÁ

Milá čtenářko,

možná si ještě vzpomínáte na dobu tanečních a na svůj první ples. Dívky a mladé ženy v devatenáctém století v Anglii to měly o mnoho složitější. Přísný dohled starších matrn neopouštěl žádný prohřešek proti etiketě, ale zároveň bylo třeba, aby dívka uměla vést zábavnou konverzaci, byla za všech okolností dámou a přitom neodradila případné nápadníky přes přílišnou upjatostí. Že to jsou skoro nesplnitelné požadavky mají pocit i hrdinky mých příběhů. Ellie, hrdinka romane Vévodova chráněnka, má, jak titul napovídá, ve společnosti ochránce, ze kterého se postupně stane velmi zaujatý společník... Lady Laura v povídce Lekce flirtování zase nabídne lekce společenského chování své nezkušené přítelkyni, aniž by tušila, že se jich bude účastnit i její přitažlivý bratr... Ostatně když se lidé seznamují, je pohotová a zajímavá konverzace i dnes považována za důležitou. Můžete se tedy přesvědčit, jak se to dařilo Ellii i Lauře.

Přeju Vám příjemnou četbu.

S láskou

Váš Harlequin

Julia Justissová

LEKCE FLIRTOVÁNÍ

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
A Season of Flirtation

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2023

Překlad:
Ema Vojtěchová

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyřhová

© 2023 by Janet Justiss
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2025
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN 978-83-291-1757-9 (EPUB)
ISBN 978-83-291-1758-6 (MOBI)
ISBN 978-83-291-1759-3 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

„Děkuji, Hainesi, dál už mohu jít sama,“ řekla lady Laura Pomeroyová a přes rameno se usmála na majordoma, který ji uvedl ke dveřím salonu její přítelkyně Susanny Rochdaleové. Otočila se a chtěla vstoupit do místnosti, když v tom se srazila s vysokým mužem, který z ní právě vycházel.

Ztratila rovnováhu a lehce klopýtla. V tom ucítila na zápěstí stisk silných rukou, které ji včas zachytily. Laura zvedla hlavu, aby se omluvila, ale když pohlédla do ledově modrých očí svého zachránce, lehce zalapala po dechu.

Zpod přivřených víček si nenápadně prohlédla zbytek dotyčného džentlmena a v duchu musela uznat, že i to je obdivuhodný pohled. Nad širokým čelem se vlnily černé vlasy a v pohledném obličejí se rýsovaly vysoké lícní kosti a výrazná brada. Tmavě modrý kabát mu dokonale seděl na širokých rovných ramenou. Přestože kabát nebyl ušitý podle poslední módy, byl, stejně jako vesta pod ním, vyrobený z kvalitní, drahé vlněné látky. Košile zářila bělostí a vázanka u krku byla uvázaná naprosto dokonale. Úzké běžové kalhoty obepínaly svalnaté nohy.

Laura cítila, že z muže vyzařuje síla, ze které se jí rozechvělo celé tělo. Přestože na sobě měla

rukavičky, měla pocit, jako kdyby jí ruce na jejích zápěstích pálily a teplo z nich se přenášelo dál do celého těla.

„Omlouvám se, pane!“ řekla konečně a usmála se na něj.

Chvíli jí trvalo, než si uvědomila, že muž její úsměv neoplácí. Naopak, v obličeji se mu letmo mihl rozzlobený výraz.

„Nepochybně to byla moje vina,“ řekl. Pustil jí zápěstí a ustoupil dozadu. „Člověk by si měl dávat pozor na dámy, které se nedívají, kam jdou. Vy musíte být lady Laura Pomeroyová. Já jsem Miles Rochdale.“

Laura dobře věděla, že ji lidé považují za pohlednou. Vzhledem ke svému vzezření, eleganci i společenskému postavení byla zvyklá, že jí muži při setkání projevovali uznání a pozornost. Nebo byli alespoň zdvořilí.

To se o Milesi Rochdaleovi říct nedalo.

Laura udělala pukrle, na které reagoval poklonou. „Příště si dám větší pozor, abych se pořádně dívala, pane Rochdale,“ odpověděla poněkud ostrým tónem.

„Myslím, že sestra sejde každou chvíli dolů, můžete na ni zatím počkat v salonu,“ řekl a ukázal rukou směrem do místnosti. „Naléhavé povinnosti mně, bohužel, nedovolí, abych tady zůstal a bavil vás.“

Naznačuje snad, že Laura nemá dostatek rozumu na to, aby se chvíli zabavila sama? Cítila, že se její rozladění prohlubuje. Když mu znovu pohlédla do pozoruhodných očí, pomyslela si, že je škoda, že se nehodí, aby dáma uhodila džentlmena. Pořádný políček by mu jistě smetl povýšený výraz z toho až příliš pohledného obličeje a jí by přinesl úlevu.

„Ach, to je ale zklamání,“ pronesla tím nejveselejším a nejprázdnějším tónem, který dokázala vyloučit. „Jak jenom přežiju tu nudu, když tady budu sedět sama a nikdo mě nezabaví?“ Procítěně si povzdechla. „Předpokládám, že to ale chvílku snesu.“

„Jenom chvílku. K vašim službám, má paní,“ řekl Rochdale a uklonil se jí.

Laura se za ním dívala, jak odchází a při tom si pomyslela, že nevypadá ani trochu zklamaně. Měla odolat pokušení hrát před ním povrchní a hloupou dívku, za kterou ji zjevně považoval. Nedokázala však snést jeho přehlízivý postoj, který si nijak nezasloužila. Jak si jenom mohl dovolit ji po pouhých několika slovech považovat za hloupoučkou husu?

Zároveň si ovšem uvědomovala, že její rozčarování nemá logiku. Proč by měl pán domu po jejich náhodném setkání odkládat svůj odchod jenom kvůli tomu, aby s ní konverzoval? A kromě toho, proč by to po něm měla chtít?

Samozřejmě, že by to nechtěla. Ne, pokud by každou poznámku nedoprovodil tím rozčilujícím pohrdlivým podtónem.

S jistým rozladěním si ovšem Laura musela přiznat, že bez ohledu na nepříjemnou povahu na ni Miles Rochdale neodolatelnou postavou a podmanivými očima udělal velký dojem.

Možná je nakonec tak povrchní, jak si o ní myslí.

Rozrušeně se procházela kolem salonu a když zakončovala druhé kolečko, vešla rychle dovnitř její přítelkyně Susanna. „Omlouvám se za zpoždění!“ vykřikla a objala se s Laurou na přivítanou. „Nechtěla jsem tě nechat čekat.“

„Já jsem to čekání statečně přečkala,“ odvětila Laura suše. „Přesně jak jsem ujistila tvého bratra.“

„Ach, ty ses potkala s Milesem? Věděla jsem, že bude dnes dopoledne doma a doufala jsem, že vás představím. Je velice zaneprázdněný, pořád je buď v bance nebo na burze. Doma ho skoro nevidím. Občas dostává pozvánky na společenské akce, ale nikdy na ně nechodí. Tolik jsem chtěla, aby ses s mým milým, starostlivým bratrem seznámila.“

Milým? Starostlivým? Laura lehce zavrtěla hlavou. Její přítelkyně svého bratra buď vidí sestersky zaslepenýma očima nebo se pan Rochdale jinak chová ke své rodině a jinak k cizím lidem.

Ovšem i při náhodném setkání s cizími lidmi se očekává slušnost.

„Ty se mračíš,“ všimla si Susanna. „Rozčilil tě Miles nějak? Někdy... někdy se chová poněkud příkře.“

„Ale kdepak! Jsem ráda, když mně někdo dá najevo, že jsem hloupá a lehkovážná.“

Susanna se zasmála. „Obávám se, že to je jeho pohled na všechny ženy. Možná byl trochu nervózní, protože spěchal na nějakou schůzku. Od doby, kdy mu otec předal vedení banky, má na bedrech ohromnou zodpovědnost. Papá ale říká, že je ohromně schopný, a přestože je tak mladý, vede banku moc dobře.“

„Tvůj otec musí být také mladý. Překvapuje mě, že se stáhl do ústraní.“

„Někteří jeho přátelé chtějí, aby kandidoval do Parlamentu. Pořád chodí na nějaké schůze, kde probírají volební obvody a kampaň a bůhvíco ještě. Případá mně, že volby jsou poněkud komplikovaná záležitost.“

„Není to komplikované, naopak, od té doby, kdy prošel Reformní zákon, je to jednodušší a také spravedlivější. Nikdo už si nemůže volební obvod koupit,

ani ho jinak ovládat...“ Když si Laura všimla, že její přítelkyně má poněkud sklený výraz v očích, ovládla své nadšení pro politické záležitosti a větu nedokončila. „Řekla bych ale, že tebe příliš nezajímá, jak funguje parlamentní volební systém! Budeme se bavit o něčem jiném?“

„O něčem mnohem naléhavějším jako je třeba nadcházející ples lady Ashdownové?“ navrhla Susanna. „Musím uznat, že se velice těším a zároveň z toho mám obavy.“

Laura potřásla hlavou a vzala přítelkyni za ruku. „Nesmíš se těmi starými semetrikami nechat zastrašit. Drž hlavu vzhůru, usmívej se a dej jim všem najevo, že jsi si jistá tím, že máš právo mezi nimi být. A to také máš!“

„Urozené dámy mě děsí. Ale džentlmeni...“ povzdechla si Susanna a větu nedokončila. „Z těch mám ještě větší hrůzu. Vždycky když se setkám s nějakým vysoce postaveným džentlmenem, nedokážu ze sebe vypravit jediné slovo. Připadají mně tak povýšení. A nikdy nevím, jak mám odpovědět těm, kteří se ke mně chovají zdvořile. Někdy si říkám, že bych udělala lépe, kdybych nabídku lady Buntingové, že mě uvede do společnosti, odmítla. Ale mamá by byla zklamaná. Mezi námi, mně je úplně jedno, jestli najdu skvělou partii, jak doufá ona. Ale slíbila jsem, že se budu snažit, takže musím pokračovat až do hořkého konce.“

„To je od tebe moudré, že se nesnažíš za každou cenu najít si manžela,“ přikývla souhlasně Laura. „Jsi ještě mladá, pohledná a máš velké věno. Nemusíš přijmout první nabídku, kterou ti někdo učiní. Svě ano bys měla říct až džentlmenovi, u kterého si budeš jistá, že bys s ním mohla být šťastná do konce života.“

Já vím, že mě nikdo nebude nutit, abych si vybrala. Je úplně jedno, kolik sezón na svatebním trhu budu!“

Čím více sezón, tím lépe, pomyslela si. Její velice shovívavý otec na ni nijak nenaléhal, aby se vdala, a navíc jí dával mnohem více svobody na to, aby se věnovala své zálibě v matematice, než kolik by jí jistě dal manžel. Nemluvě o tom, jakým dalším nárokům by musela vyhovět, kdyby měla manžela a děti.

„Krásná dcera markýze si vždycky bude moct vybírat,“ řekla Susanna. „Ale ačkoliv já jsem jenom dcerou obyčejného bankéře, jsem odhodlaná být úplně stejně náročná.“

„Jelikož na tom, jak moudře si vybereš, závisí tvoje celoživotní štěstí, doufám, že budeš velice náročná,“ opáčila Laura.

Susanna se usmála. „Vzhledem k tomu, že ve společnosti džentlmena sotva dokážu říct jediné slovo, je poměrně snadné je odradit. Takže moje společenská neschopnost má možná i jisté výhody.“

„Až se seznámíš s džentlmenem, kterého nebudeš chtít odradit, ale naopak, potom to výhoda nebude.“ Laura si přítelkyni chvíli pečlivě prohlížela a potom potřásla hlavou. „Tu svoji stydlivost a plachost se musíš naučit překonat. Musíš se naučit, co říct a také, jak se vyjádřit beze slov. Dokonce i flirtovat.“

Susanna vyděšeně vykulila oči. „Nechtěla bych se chovat příliš troufale!“

„Troufale ne,“ souhlasila její přítelkyně. „Jenom se musíš naučit, jak vést konverzaci s džentlmeny. Jak zdvořile odmítnout pozornost těch, o které nemáš zájem, a naopak povzbudit ty, o které zájem máš. Také se musíš umět postavit těm, kteří by ti chtěli nahánět hrůzu. Ať jsou to pánové, či dámy.“

„Nemám šlechtický původ, smetánka mě mezi

sebe nikdy úplně nepřijme,“ namítla Susanna. „To byl jeden z hlavních důvodů. proč jsem nechtěla vstoupovat do společnosti a urozeného džentlmena bych za manžela nechtěla. Mé jmění lidé možná obdivují, ale mojí osobou opovrhují.“

Laura sama před chvilkou zažila, jaké to je, když jí někdo dá najevo pohrdání a cítila, že její přítelkyně vyslovila velice trefnou poznámku. Zamračila se a v duchu se snažila ze sebe setřást vzpomínku na setkání se Sussaniným bratrem. „Jednoduše si nebudeš všímat těch, kteří se chovají nezdvořile, a budeš se soustředit na ty, kteří jsou k tobě milí. A s takovými musíš být schopna vést příjemnou konverzaci. Kromě toho, když budeš vědět, co říct a kdy to říct, budou pro tebe společenské události příjemné a nebudeš se jich muset obávat. I když si třeba nakonec nenajdeš muže, za kterého by ses chtěla provdat.“

„Až půjdeme od švadleny, zastavíme se u Hatcharda a koupíme si návod?“ smála se Susanna. „Pochybuji, že něco takového vůbec existuje!“

Laura se na ni široce usmála. „Nemusíme chodit k Hatchardovi. Můžu tě učit já. Když půjdeš do společnosti, nemusím tě vždycky doprovázet a nechci, aby ses ještě někdy cítila nepříjemně.“

„Obdivuji tě, jak vždycky víš, co máš říct! Ale dá se něco takového naučit?“

„Ovšem. Nechci tvrdit, že vím úplně všechno, ale během své první sezóny jsem se naučila několik užitečných triků. Existují například jisté zvyklosti, třeba jak držet vějíř anebo jazyk květin, které ti umožní, abys něco vyjádřila a při tom neřekla jediné slovo. Potom jsou určité obecné situace, na které si můžeš nacvičit vhodnou reakci, takže správná odpověď se ti vybaví automaticky a ty nemusíš nic složitěho

vymýšlet. Ujišťuji tě, že to je velice užitečná dovednost.“

„Bylo by příjemné, kdybych se ve společnosti mohla cítit trochu uvolněněji,“ přiznala Susanna. „Opravdu si myslíš, že bys mě to mohla naučit?“

„Rozhodně! Máš dnes odpoledne volno?“ Když Susanna přikývla, Laura pokračovala dál: „Já také. Až vyřídíme nákupy, budu se muset na chvíli zastavit doma, ale potom se sem můžu vrátit a můžeme hned začít. Ples lady Ashdownové je už za dva dny, nemůžeme marnit čas. Stačí trocha cviku a budeš připravená čelit smetánce!“

Susanna se otřásla. „Trochu mě to děsí. Ale pokud by ti to opravdu nevadilo, byla bych ti velice vděčná. Představ si, že bych se nemusela děsit každého setkání s lady Arbuthnotovou nebo lordem Sinclairem! Nebo se slečnou Ardaleovou nebo slečnou Wentworthovou,“ dodala jména dvou nejelegantnějších a nejsnobtějších krasavic sezóny.

„Všem těm je lepší se vyhnout, pokud to jde. Když už se s nimi ale budeš muset setkat, připravíme pro tebe nějaké vhodné poznámky. Pokud tedy máme mít později čas na naši lekci, měly bychom teď vynechat čaj a ihned vyrazit ke švadleně. S výběrem šatů rozhodně nesmíme příliš spěchat,“ usmála se Laura.

„To je výborný nápad,“ souhlasila Susanna. „Rychle si dojdu nahoru pro plášť, zavolám komornou a hned budu zase zpátky u tebe.“

„Výborně. Když jsem byla minulý týden u modistky, zahlédla jsem tam světle zelený krep. Myslím, že by ti báječně slušel. Nemůžu se dočkat, až ho uvidíš.“

Susanna přítelkyni rychle objala a spěchala pryč. Laura za ní hleděla s lehkým úsměvem na rtech. Někteří členové honorace si kladli otázku, proč

se spřátelila s dcerou bankéře, která nemá nic než ohromné věno. Na Lauru ovšem honosné tituly ani starobylé rodokmeny, kterými se často honosí do sebe zahledění, pyšní jedinci bez špetky soucitu, nedělaly žádný dojem. Naopak nedokázala pochopit, jak by rozumný člověk mohl odolat kouzlu příjemné a milé Susanny Rochdaleové.

Dvě blízké přítelkyně, se kterými se Laura seznámila během své první sezóny, na ni teď měly málo času. Lady Margaret D'Aubignonová se uchýlila na venkov a Eliza Hasterlingová je příliš zaneprázdněná rodinnými záležitostmi. Než se seznámila s milou a plachou Susannou, prožívala Laura během své druhé sezóny ohromnou nudu. Jakmile se blíže poznaly, vzniklo mezi nimi opravdové a příjemné přátelství, které projasnilo žalostnou jednotvárnost společenských událostí. Lauře udělá radost, když bude moct své přítelkyni oplatit její vřelost tím, že ji připraví na to, aby se dokázala lépe pohybovat ve společnosti.

Najednou jí v mysli vytanula vzpomínka na ledově chladný pohled modrých očí. Když bude vyučovat Susannu, je pravděpodobné, že se občas setká s jejím přezíravým bratrem. Zatímco bude svou přítelkyni připravovat na společenskou konverzaci, možná by si sama měla připravit taktiku konverzace, kterou by dokázala vymazat povýšený výraz z jeho obličeje.

O několik hodin později se Miles vracel z banky a nesl do salonku knihu, kterou si odtamtud předtím vypůjčil. Když položil ruku na kliku, vzpomněl si na dnešní ranní setkání a na chvíli se zarazil.

Nestávalo se často, aby mu do náruče padla pohledná mladá dáma. Chvíli se na ni jenom vyděšeně díval.

A byl to pěkný pohled. Měla srdcovitý, uličnický

obličej s očima modřejšíma než letní obloha orámovaný blondatými kudrnatými vlasy, které prozařovaly sluneční paprsky. A když pohlédl na její postavu s ladnými křivkami, nedokázal ovládnout přirozenou mužskou reakci.

Naštěstí dříve než se nechal příliš okouzlit, na něj pohlédla a usmála se. Škádlivým a svůdným úsměvem, takovým, na který si příliš dobře pamatoval. Při pohledu na něj se mu bolestně sevřelo srdce a pocítil bodnutí na hrudi. V mysli mu okamžitě vytanuly bolestivé vzpomínky, o kterých si myslel, že už je dávno odsunul hodně hluboko.

Lady Laura je sice blondýna a ne brunetka, je spíš vyšší než menší, ale nacvičený pohled, který mu věnovala, byl stejně mámivý jako pohledy, kterými ho častovala Arabella. Všechno pečlivě nacvičené a připravené. Miles okamžitě zpozorněl a kdyby neztratila rovnováhu a nepotřebovala oporu, odstrčil by ji od sebe.

V ten stejný okamžik si uvědomil, že ta svůdná slečna musí být markýzova dcera, která si z nějakého nevysvětlitelného důvodu oblíbila jeho sestru. Když na to znovu pomyslel, zamračil se.

Vypadala jako dokonalá elegantní mladá dáma. Miles nebyl odborníkem na ženskou módu, ale dokonce i on poznal drahou látku a kvalitní krejčovskou práci. Bohaté blondaté kudrny měla vyčesané do složitého, elegantního účesu, který odhaloval drobná ouška s jemnými náušnicemi ozdobenými drahými safíry. Stejně modrou barvu měly i kameny na náhrdelníku a náramku.

Při tomto setkání s profesionální svůdnicí je už Miles naštěstí starší, méně ovlivnitelný a před takovým nebezpečím se má na pozoru.

S povzdechem si pomyslel, že se k ní pravděpodobně zachoval nezdořile, ale myšlenka na to, že jeho sestra tráví čas s takovou ženou, se mu přičila. Dost na tom, že matka skočila po příležitosti, kdy jí její přítelkyně, jejíž manžel byl povýšený do šlechtického stavu, nabídla, že pod svou záštitou uvede Susannu do společnosti. Miles se bez úspěchu snažil matce nabídku lady Buntingové rozmluvit. Představa, že se jeho milovaná sestra nechá okouzlit některým z těch lenivých budižkničemů, jejichž urození otcové si chodí do banky pro půjčky, aby mohli financovat jejich výstřelky, ho děsila.

Všichni ti muži jsou svým způsobem džentlmeni a Miles trval na tom, aby Susanna vždy měla doprovod. Nebál se tedy, že by jí někdo mohl ublížit fyzicky. Příliš dobře však věděl, že šlechtici si z pouhé nudy a touhy po zpestření mnohdy s dívkami jejího postavení zahrávají. Probudí v nich city, a nakonec o ně ztratí zájem, opustí je a jim zůstane jenom zlomené srdce.

V případě jeho sestry by ovšem mohla ještě nastat situace, kdy by ji nějaký urozený nápadník přesvědčil k sňatku jenom proto, aby se dostal k jejímu věnu. Takové manželství by pro ni bylo neštěstím. Vždycky by byla na okraji světa svého manžela, který by její peníze rozhazoval v kartách, sázkách na koně a za milenky.

Miles netušil, proč se lady Laura Pomeroyová rozhodla spřátelit s jeho neurozenou sestrou. Měl podezření, že si tím přátelstvím pouze krátí dlouhou chvíli a potom ji podobně jako muži z její společenské vrstvy odvrhne.

Zároveň měl obavy, jaký bude ta žena mít na jeho sestru vliv. Nechtěl, aby ji lady Laura proměnila

LEKCE FLIRTOVÁNÍ

v marnivou, frivolní a sobeckou debutantku, která si bude zahrávat s mužskými srdci.

Nebyl si ale jistý, jak by mohl jejich přátelství narušit. Susanna lady Lauru obdivuje a jistě se jí bude zastávat.

Miles si znovu povzdechl, vešel do salonku a vrátil knihu zpátky na polici. Pro svou sestru si nepřál nic jiného, než aby se provdala za muže ze své společenské vrstvy. Za muže, který si jí bude vážit, bude ji milovat a se kterým bude šťastná. Když to bude nutné, bude se muset sám vypravit do společnosti a dohlédnout na to, aby se jí nezačal dvořit nějaký urozený mizera, kterých on sám během studií v Oxfordu potkal bezpočet.

Zároveň musí zabránit tomu, aby si neosvojila chování a zvyky své vznešené rádobý přítelkyně.

DRUHÁ KAPITOLA

Miles se opět chystal vrátit do pracovny, kde chtěl ještě před cestou do banky dokončit kontrolu účetních knih. Vtom ale majordomus otevřel hlavní dveře a vešla Susanna. Miles se zastavil a usmál se na sestru, která se k němu okamžitě vesele vrhla. Za ní klopýtala služebná obtěžkaná několika krabicemi. Miles sestru vřele objal a sklonil se k ní, aby ji políbil na tvář.

„Zdravím tě, sluníčko! Vidím, že jsi byla se svou přítelkyní na nákupech. Doufám, že tě nesvedla k přílišné marnotratnosti.“

„Kdepak! Lady Laura trvá na tom, abych si koupila jenom nezbytné minimum šatů, které jsou potřeba k tomu, abych se mohla ukazovat ve společnosti. Říká, že móda se rychle mění, a i když se budu snažit nepodlehnout každému módnímu rozmaru, budou některé mé modely do příští sezóny zastaralé a nebudu je chtít nosit. Tvrdí, že nakupování příliš mnoha kousku je rozhazování peněz.“

„Lady Laura ti tedy doporučuje obezřetnost a šetrnost?“ podivil se Miles.

„Přesně tak. Navzdory svému vznešenému původu je docela rozumná a stojí nohama pevně na zemi.“

Miles spolkl poznámku, že to jistě dobře hraje, ale

že je ještě příliš brzo na to, aby ji Susanna považovala za ztělesnění veškerých ctností. Neochotně si ale musel připustit, že přestože je její rada zcela jistě neupřímná, je rozumná.

„Vůbec není lehkovážná a sebestředná.“ Susanna naklonila hlavu na stranu a věnovala mu vyčítavý pohled. „Což jsi jí pravděpodobně naznačil, když jsi se s ní setkal. Chystal ses mně o tom vůbec říct?“

„Stěžovala si ti snad na to, jak jsem se k ní choval?“ zeptal se rozhořčeně Miles.

„Ne, nic takového neudělala! A je od tebe ošklivé, že to vůbec říkáš!“ odtáhla se od něj sestra. „Zdá se, že ses rozhodl, že se ti nelíbí, ačkoliv ani trochu nechápu proč!“

„Nerozhodl jsem se, že se mně nelíbí,“ zaprotestoval a v duchu si říkal, že pokud by přiznal, že vůči lady Lauře chová nějaké předsudky, nepomohlo by mu to v jeho záměru uchránit sestru od jejího vlivu. „Nechtěl jsem vypadat nezdvořile nebo nepřátelsky a jestli to tak bylo, tak to bylo proto... proto, že jsem byl příliš zaneprázdněný.“

K jeho úlevě sestru takové vysvětlení uspokojilo. Znovu se jí vrátil úsměv na rty a stiskla mu ruku. „Věděla jsem, že to musel být ten důvod, proč jsi působil nevychovaně! Víím, že budeš muset jít do banky, ale doprovod mě do mého pokoje, prosím. Musím se převléknout, než se za mnou zase vrátí lady Laura.“

To jedna návštěva za den nestačí? Milese rozzlobilo, že má jeho sestra v úmyslu s tou dámou trávit více času. Nabídl jí ale rámě a s úsměvem řekl: „Bude mi potěšením doprovodit tu nejkouzelnější dámu v celém Londýně.“

„Lichotníku,“ usmála se Susanna láskyplně na bratra a společně zamířili přes vstupní halu ke schodišti.

„Lady Laura mně moc pomáhá. Stala se mou přítelkyní, zatímco většina ostatních vznešených dam se ani neuráčí mi odpovědět na pozdrav. Moc bych si přála, aby se z vás stali přátelé.“

Až naprší a uschne, pomyslel si Miles, ale s úsměvem sestře odpověděl: „Mám radost, když je moje sestra šťastná.“

„Myslím, že po několika lekcích budu ještě šťastnější,“ dodala Susanna.

„Lecích? Jakých lekcích? Vždyť jsi dokonalá taková, jaká jsi.“

Zahnuli za roh a začali stoupat po schodech. Susanna mu stiskla paži. „Jsi příliš shovívavý, bratře! Dobře víš, jaký problém mám otevřít ve společnosti ústa a něco říct. Nebo bys to věděl, kdybys ses nechal přesvědčit a někdy mě doprovodil. Víím, že od šlechticů, se kterými jsi se setkal v Oxfordu, jsi získal lhostejnost, a dokonce nepřátelství a já jsem očekávala to samé. Jak víš, lady Buntingová není příliš vybíravá a některé urážky ani nevnímá, ale já jsem citlivá. Nejsem tak odvážná jako ty. Je mně to nepříjemné a nikdy nevím, jak mám reagovat.“

Miles cítil, jak v něm sílí hněv. „Není třeba, aby ses cítila nepříjemně!“ odpověděl rázně. „Pokud není smetánka dost moudrá na to, aby tě mezi sebe přijala a projevila ti úctu, řekneme lady Buntingové, že už tam dál nechceš chodit.“

„To bychom jí říct mohli, ale po tom, jak ke mně byla laskavá, by to od nás bylo nezdrvořilé. A kdybych se teď stáhla, mamá by to zklamalo. A já bych měla pocit... měla bych pocit, že jsem se nechala porazit lidmi, o jejichž úsudek nestojím a nezajímá mě. Ne, bude lepší, když se naučím, jak se chovat a budu paní situace.“

„Aha, ty se chceš bránit! A jak to chceš udělat, ty moje malá bojovnice? Schováš si šavle mezi sukně? Pistole do kabelky?“

„Nic tak násilného, milovaný bratře. Postačí správná slova a chování,“ mírnila ho Susanna.

„Ale jak je chceš získat? Lady Buntingová je laskavá duše, ale není příliš chytrá. Nemyslím si, že by ti mohla nějak pomoci.“

„Ne, ta mně opravdu nepomůže. Proto jsem byla nadšená, když mně lady Laura nabídla, že mě bude učit, jak se chovat a co říct, když někdo bude mít nevhodné poznámky nebo mě bude ignorovat.“ Susanna vrhla na bratra uličnický pohled. „A také mě naučí, jak se mám chovat, když o mě nějaký džentlmen projeví zájem. Jak bych ho měla nenápadně podpořit, nebo naopak odradit. Zkrátka, milý bratře, budu se učit flirtovat!“

To jenom potvrzuje jeho nejhorší obavy! Miles se musel ovládnout, aby nedal najevo své rozčarování. „Bože chraň nás!“ snažil se o lehký tón. „Vždyť už takhle jsi dost nebezpečná. Flirtování je to poslední, co se potřebuješ naučit. To tě asi budu muset zamknout v pokoji, abych tomu zabránil!“

Susanna do něj šfouchla loktem. „Hlupáčku! Musíš přece uznat, že pro mě bude dobré, když budu mít sebevědomí na to, abych se bavila s džentlmeny. Chci vypadat klidně, vyrovnaně a sebejistě. Nechci, aby na mě bylo vidět, že jsem vyděšená, nejistá a neschopná slova. Když budu cvičit společenskou konverzaci, budu uvolněnější a lady Laura říká, že si potom čas ve společnosti budu užívat a nebudu se jenom modlit, abych to přežila. Každopádně, dnes odpoledne za mnou znovu přijde a budeme mít první lekci,“ prohlásila.

„Jsi si jistá, že si to ode mě nenecháš rozmluvit?“ zeptal se Miles, když ji doprovázel přes práh její ložnice.

Susanna zavrtěla hlavou. „Určitě ne. Je to ten nejlepší nápad, který jsem slyšela od chvíle, kdy jsem z donucení souhlasila s tím, že se nechám uvést do společnosti,“ odpověděla a zastavila se u toaletního stolku.

Na chvílku se zamyslela a potom se k němu otočila. „Tobě by se nějaké rady také mohly hodit. Se Charlotte se znáte prakticky od kolébky a chováš se k ní skoro stejně jako ke mně. Víím, že jste ještě nic neoznámili oficiálně, ale všichni očekávají, že se pravděpodobně vezmete. Myslím, že si Charlotte zaslouží trochu dvoření, než se usadí a začne vést rodinný život.“

„Ano, známe se odnepaměti, což je výhoda. Oba jsme rozumní a víme, co můžeme očekávat. Nepotřebujeme květnaté proslovy, výlevy citů ani žádné jiné romantické nesmysly.“

„Romantické nesmysly?“ opakovala po něm Susanna. „Nechceš snad k manželství přistupovat stejně jako k jedné ze svých bankovních transakcí?“

„Ale takový přístup je nejlepší. Je to investice času a pozornosti, která oběma stranám přináší výhody pohodlného a stabilního života.“

Susanna zamyšleně potřásla hlavou. „Nechci věřit, že bys dokázal manželství zredukovat na obyčejnou výměnu hodnot! Nu, já doufám, že se jednou bezhlavě zamiluješ a svá slova vezmeš zpátky!“

Miles už si jednou myslel, že je bezhlavě zamilovaný a trpce se mu to vymstilo. O podobnou zkušenost podruhé rozhodně nestojí.

Ne, pro něj bude dozajista nejlepší, když vstoupí do

rozumného svazku se ženou ze své společenské vrstvy, kterou dobře zná a které si váží. A zamilovanost přenechá zbrklým hlupákům.

„Milá sestřičko, doufám, že ty se provdáš za laskavého džentlmena, který tě bude milovat a postará se o tebe, a ne za nějakého romantického floutka, který ti bude s rukou na srdci dramaticky recitovat špatné verše o tvém neodolatelém obočí.“

„Ale to se přece navzájem nevylučuje,“ namítla Susanna s úsměvem.

„Možná ne,“ připustil. Nechtěl se s ní kvůli takové věci hádat. Raději by ji přesvědčil o svém názoru na mnohem důležitější věc: plánované lekce s lady Laurou. „Když toho o dvoření a manželství tolik víš, proč tedy potřebuješ výuku?“

Susanna protočila panenky. „Jedna věc je vědět a druhá je být schopný se podle toho sebevědomě chovat! Pokud mám zaujmout pozornost laskavého džentlmena, který mě bude milovat a postará se o mě, pravděpodobně s ním budu muset vést duchaplnou konverzaci. Nemůžu v jeho přítomnosti jenom sedět a mlčet jako pařez.“

„Kdyby to byl někdo, koho už nějakou dobu znáš, budeš se v jeho společnosti cítit uvolněně,“ namítl.

„Možná, ale já si nedovedu představit, že bych se provdala za některého z mužů, které jsem doteď poznala,“ povzdechla si.

„Doufám, že jsi se nerozhodla, že si najdeš někoho se šlechtickým titulem?“ řekl a snažil se při tom nedat najevo, jak moc ho taková vyhlídka děsí.

„Nepotkala jsem žádného džentlmena, který by se mně zamlouval. Zatím,“ dodala. Posadila se k toaletnímu stolku a vzala do ruky kartáč na vlasy. „Až ale potkám muže, který se mně bude líbit, tak potřebuju

vědět, jak ho mám povzbudit k tomu, aby se mně dvořil. A musím umět flirtovat,“ prohlásila s rozpustilým úsměvem.

Miles pevně semkl rty, aby jí neodpověděl ostrými slovy. Opravdu si nepřál, aby se od lady Laury cokoliv učila, ale cítil, že když bude dál naléhat, jenom ji rozčílí a ničeho nedosáhne. Ovšem z pomyšlení na to, že markýzova dcera z jeho sestry udělá další Arabellu, se mu dělalo fyzicky špatně.

Už předtím zvažoval možnost, že by ji do společnosti doprovázel, aby ji před tím ochránil. Možná by měl využít výmluvu, kterou mu nabízela a účastnit se jejích lekcí. Ne proto, aby se naučil, jak se dvořit Charlottě, samozřejmě, ale aby mohl klást rozumné námítky proti instrukcím lady Laury.

Trávit více času ve společnosti té pohledné, společensky zkušené blondýnky se mu sice upřímně přičiňlo, ale pokud to pomůže zachránit sestru, podstoupí to. V duchu si říkal, že už je mnohem moudřejší a dokáže jejímu kouzlu odolat. A také se umí chovat jako džentlmen a dokáže se ovládnout a nevyjádřit od plic svůj názor na nesmyslné rady, které bude jeho sestře dávat. Bude dvorný, pozorný a pořád připravený své milované sestře nenápadně rozmluvit cokoliv, co by jí mohlo uškodit a pokazit její charakter.

„Možná máš pravdu,“ řekl nakonec. „Možná bych se měl vašich lekcí účastnit.“

Susanna vykulila oči a přestala si rozčesávat vlasy. „Opravdu? Přiznávám, že jsem tě jenom škádlila, ale to by bylo báječné! Tak málo tě teď vídám. Jsi si jistý, že si na to dokážeš udělat čas?“

„Cože? Udělat si čas na to, abych sledoval, jak se moje malá sestřička mění ve femme fatale?“ dobíral si ji. „Jak bych si něco takového mohl nechat ujít?“

Susanna se zasmála. „Možná se můj velký bratr nakonec změní v lichotníka.“

„Tak to je dost nepravděpodobné,“ odpověděl Miles s veselým úsměvem.

„Je to mnohem pravděpodobnější než to, že se ze mě stane femme fatale. Ale budu ráda, když budeš na hodiny chodit se mnou! Laura je moc milá a mám ji ráda. Byla bych ráda, kdybys ji také měl rád. Když s ní budeš trávit čas, sám nejlépe uvidíš, jak milá, chytrá a obdivuhodná osoba to je.“

„Když to říkáš,“ odvětil suše. „Kdy chcete s tou vaší výukou začít?“

Susanna pohlédla na hodiny na krbové římse. „Laura se vrátí asi za hodinu. Sejdeme se v salonku,“ oznámila. „Přidáš se k nám?“

Miles opravdu potřeboval jít do banky, ale rozhodl se to odložit. Půjde až po lekci. Teď je důležitější, aby zůstal doma a dohlížel na sestru.

Přestože se mu při pomyslení na to, co ho čeká, zrychlil pulz, rozhodně si říkal, že ho vyhlídka na další setkání s okouzující lady Laurou vůbec netěší.

Když Miles scházel dolů ze schodů, přemýšlel, do čeho se to jenom zamotal. Cestou do pracovny pocítil, jak mu na čele vyvstává pot. Původně měl v úmyslu se okamžitě posadit k psacímu stolu a začít pracovat, na prahu se ale zarazil a zamířil k sekretáři, aby si nalil něco k pití.

Jak dokáže zpochybnit rady lady Laury a nevypadat při tom nezdvorně?

Zavřel oči a znovu si vybavil jejich setkání. Dotek jejich štíhlých paží, teplo jejího těla, které se ho téměř dotýkalo a vůni jejich nádherných zlatých kudrn. Znovu cítil, jak jeho tělo reaguje.

Potichu zaklel a najednou vyprázdnil sklenici

brandy. Když si bude dávat pozor, podaří se mu odol-
lat jejímu fyzickému kouzlu?

To brzo zjistí.

Lady Laura přijde za hodinu.

Miles si nalil další sklenici.

TŘETÍ KAPITOLA

O více než hodinu později zaklepała Laura na dveře domu Rochdaleových. Šaty, které měla na sobě, vybírala obzvláště pečlivě. Ze své garderoby vybrala ty nejstřízlivější s nejméně volánky a kanýry, což byl při současné módě nařasených rukávů a bohatého krajkového zdobení téměř nadlidský úkol. Přestože Susanna tvrdila, že její bratr bývá málokdy doma, přece jenom je tady možnost, že by se s ním Laura mohla znovu setkat. Pokud by k tomu došlo, chtěla vypadat jako sofistikovaná a dospělá žena.

Usmála se na Hainese, který od ní vzal plášť a vedl ji k salonku. Cestou zahlédla svůj vlastní obraz v zrcadle nad stolem v hale. V šatech s jemně nadýchanými rukávy u zápěstí staženými do manžet, s vysokým límcem a sukní ozdobenou jednoduchou krajkou v pase staženou nijak nezdobeným páskem by se klidně mohla vydávat za vychovatelku. Nebo za bankovní úřednici, pomyslela si s úšklebkem.

Je dobře, že vypadá vážně a vzdělaně. Ještě pořád nevymyslela, co by řekla, kdyby se s Milesem Rochdalem opět potkala. Snad bude pro začátek stačit její střízlivý oděv a včas ji osvíti inspirace.

Na první lekci s sebou přinesla vějíře. Protože se jí Susanna svěřila, že se často bojí promluvit, rozhodla

se, že začne výuku tím, že ji seznámí s neverbální formou komunikace. To by jí mělo dodat sebevědomí, které bude potřebovat k nácvičku duchaplné konverzace.

Jakmile vešla do salonku, spustila: „Susanno, jsi připravená...?“

Zbytek věty jí zamrzl na rtech. V salonku byla nejenom její přítelkyně Susanna, ale také její bratr. Ten vstal, aby ji pozdravil.

Laura šokem dočista oněměla, což bylo docela v rozporu s tím, jakou chválu na ni Susanna pěla. Najednou nevěděla, co by měla říct. Jak tam tak stála bez hnutí, opět cítila, jak ji k Milesovi Rochdaleovi něco silně přitahuje. To bohužel potvrzuje, že to, co cítila při prvním setkání, nebyla náhoda.

Zatímco se Laura snažila ovládnout svou nečekanou reakci, přistoupila k ní Susanna a objala ji. Miles Rochdale se pokoušel o chabý úsměv. O chvíli později vytanula Lauře ta správná zdvořilá slova na uvítanou. To jí jenom utvrdilo v tom, jak užitečné pro Susannu bude, když se bude moct spolehnout na naučené fráze.

Laura se znovu podívala na Milese Rochdalea a uvědomila si, že přestože to mezi nimi evidentně jiskří, je jeho úsměv stejně neupřímný jako její. Proč tady tedy je, když ji zjevně nesnáší?

„Dovolte, abych vás tentokrát představila pořádně,“ řekla Susanna. „Lady Lauro, mohu vám představit svého bratra Milese Rochdalea? Milesi, lady Laura Pomeroyová.“

Miles se zdvořile uklonil a Laura udělala elegantní pukrle. Potom ji Susanna usadila na pohovku. K Lauřině úlevě se pan Rochdale neposadil vedle ní, ale uvelebil se v ušáku vedle pohovky.

I když byl od ní vzdálený několik stop, pořád si uvědomovala jeho mužnou přítomnost.

Cítí i on něco podobného? Nenápadně na něj pohlédla, ale neviděla žádné známky toho, že by ho k ní něco podobně silně přitahovalo.

Rozladěně se v duchu napomenula. Musí se ovládnout a nechovat se jako hlupačka.

Pan Rochdale si odkašlal a řekl: „Susanna říkala, že jsem na vás při našem prvním setkání udělal poněkud nezdvořilý dojem. Omlouvám se, nic takového jsem neměl v úmyslu. Jedinou mou omluvou je moje politováníhodná zaneprázdněnost obchodními záležitostmi. Doufám, že dovolíte, abychom začali znovu.“

Laura si ho chvíli beze slova prohlížela. Ačkoliv působil dojmem upřímného člověka, byla si jistá, že při jejich prvním setkání z něj vyzařovalo spíše pohrdání než zaneprázdněnost. Nabízí jí olivovou ratolest jenom proto, aby potěšil sestru?

Ať už jsou jeho důvody jakékoli, zdvořilost vyžadovala, aby odpověděla laskavě. „Není třeba se omlouvat, pane Rochdale. Jsem si jistá, že jste mě nechtěl urazit.“

Přestože volila zdvořilá slova, v hlase jí zaznívala skepse. Susanna si nejspíš ničeho nevšimla, ale pan Rochdale lehce nadzvedl obočí.

Než stačil něco odpovědět, Susanna navrhla: „Dáme si čaj, který jsme dnes dopoledne vynechaly?“

„To by bylo příjemné,“ odpověděla Laura a v duchu cítila úlevu. Obrátila se k panu Rochdaleovi a řekla: „To je od vás moc milé, že jste si ve svém rozvrhu udělal čas na to, abyste se omluvil. Susanna mi říkala, že jste velice zaneprázdněný svými

obchodními záležitostmi, tak vás již nebudu déle zdržovat.“

Usmála se a očekávala, že se zvedne a odejde. Místo toho prohlásil: „Trochu čaje si dám rád.“

Lauře zmizel úsměv z tváře a trochu se zamračila. Takže se rozhodl, že bude společenský. Opravdu si u ní chce napravit reputaci?

Když se na něj dívala přímo, tvářil se docela srdečně a přátelsky. Jakmile ale Laura využila situace, když Susanna nalévala čaj, a nenápadně na něj pohlédla koutkem oka, vlídný výraz byl pryč a místo něj z něj číselo cosi jako ostražitost. Laura ten výraz nedokázala úplně pojmenovat. Zároveň se také nemohla zbavit dojmu, že ačkoliv Miles Rochdale pronáší milá slova, pořád na ni pohlíží s nelibostí.

Zatímco ona je tak hloupá a jenom s obtížemi odolává pokušení usmát se na něj, dát se s ním do hovoru a vzbudit jeho zájem.

K čertu s ním, pomyslela si a napila se horkého čaje, až se z toho zakuckala. Nuže dobrá, je pohledný a přitahuje ji. Na tom není nic neobvyklého. V přítomnosti pohledného muže by tak jistě reagovala každá normální žena. Než si vypije čaj, může nenápadně oceňovat jeho mužnou krásu. Potom jeho i jeho nenápadnou kritiku vyžene z mysli a zapomené na něj.

Laura nebyla zvyklá na to, že jí někdo dával najevo nesouhlas. Snad ji tedy jeho nesouhlasné pohledy, které bude muset během čaje vydržet, vyléčí z toho, aby ji i dál přitahoval.

Obrátila se k Susanně a řekla: „Jak vidíš, přinesla jsem si nějaké pomůcky. Chtěla jsem s výukou začít hned, ale můžeme počkat až po čaji.“

„To nebude nutné,“ odpověděla Susanna a položila

šálek zpátky na stůl. „Pokud to to nebude vadit, přemluvila jsem Milese, aby tady zůstal s námi. Jak sis jistě všimla,“ věnovala bratrovi láskyplný pohled, „má Miles sklony k tomu být přesprávně vážný, soustředit se jenom na práci a potom nemá dost trpělivosti chovat se podle pravidel slušného chování. Je tady jedna milá mladá dáma, kterou zná od dětství. Obě rodiny očekávají, že se s ní ožení. Jejich svazek ještě není formálně potvrzený a já se obávám, že k tomu ani nikdy nedojde, pokud se nenaučí chovat se k ní jako k milované osobě, a ne jako ke své druhé sestře! Myslím, že Miles potřebuje lekce dvoření ještě více než já.“

Takže Miles Rochdale se bude účastnit jejich hodin? Laura se opět neovládla a pohlédla na něj.

Miles se tvářil nezúčastněně. „Tvoje hodnocení je poněkud dramatické, Susanno,“ odpověděl. „Ale předpokládám, že mně neuškodí, když se naučím pár způsobů, jak udělat dámě radost.“

Pokud se k dámám chová podobně jako k ní, potom mu lekce jenom prospějí, pomyslela si Laura. Upřímně ale pochybovala, že o ně ten cílevědomý obchodník stojí. Dělá to tedy jenom kvůli sestře?

Laura se snažila ovládnout se, aby se nezačala mračit. Potřásla hlavou. Pořád se nedokázala rozhodnout, jaká je pravá motivace Milese Rochdalea.

„Nebude ti to vadit, že ne?“ ujišťovala se Susanna a zatvářila se znepokojeně.

Laura by byla samozřejmě radši, kdyby pan Rochdale odešel a ona nemusela trávit v jeho společnosti více času, než je nutné. Nenapadal ji ovšem jediný zdvořilý způsob, jak ho odmítnout.

„Nebude tě jeho přítomnost znervózňovat?“ zkusila jedinou záminku, která ji napadla.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Lekce flirtování***

.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.